

1.

A linelóiaknak nem kellett kétszer mondani semmit, Lola és bandájának érkezése olyan váratlanul érte őket, hogy bármit megtettek, amit a csempész kért – jobban mondva követelt – tőlük. A hajtóműveik még le sem hültek, Lola előtt már ott térdelt Camin és Moe, mögöttük pedig ott állt Lola egy-egy fogdmegje, és sugárvetőt nyomtak a hátukba.

- Milyen régen találkoztunk – kezdte nyájasan Lola.
- Nem *elég* régen. – morogta Camin.
- A körülményeket figyelembe véve elég régen volt vagy csak a ti memóriátok ilyen csökött, és nem emlékeztek arra, hogy miben is állapodtunk meg.
- Figyelj, Lola, minden összeesküdött ellenünk... - kezdte Moe.
- Nem érdekel! – biccentett a Camin mögött álló férfinak, aki a sugárvetővel hátba vágta a pilótát, aki fájdalomában felordított és elterült a padlón, de egyelőre eszméleténél maradt. – Velem nem fogtok szórakozni!

Ekkor belépett a hídra Lola helyettese, Janssen.

- A többiek leléptek.
- Vége az örök barátságoknak? – vont a szemöldökét Lola, és vetett egy pillantást Moe-ra.
- Nem valószínű – felelt Moe helyett Janssen és egy adattáblát adott át Lolának. – Úgy nézem, hogy ezek az izék – biccentett a fogva tartott linelóiak felé. – megtámadtak egy másik fajt, és persze Holden nem állhatta meg, hogy ne segítsen. Egy kicsit elvétettük a célt.
- Nem vétettünk el semmit – mondta Lola az adattáblát böngészve, majd lassan elmosolyodott. – Megvan még a csali, amivel Rence Holdent úgy ugráltathatjuk, ahogy akarjuk.

2.

Rence alig tudott manőverezni az ide-oda cikázó lövedékek között. És persze kerülgetnie kellett az azkabet és linelói hajókat is. Ace a lövegtoronyban kuksolt és viszonzta az ellenséges tüzet, amennyire tőle telt.

Teleiát pedig leadták egy másik hajóra, hogy feltartóztathassa a leviatánokat. Ők ketten úgy döntöttek, hogy amíg az űrben a két ellenséges faj lefoglalja egymást, átvágnak a fronton és a bolygón megkeresik Akanét.

A légkörbe beérve a védelmi erők rögtön rájuk vetették magukat. Ahogy elhúztak egy-egy város felett, ágyúk sorozták meg a hajót, aminek Rence módfelett nem örült. A harmadik várost elhagyva még öt vadászgép is rájuk ragadt. Ace rutinjának és kiképzésének hála rögtön leszedett egyet, majd Rence is bevetette a trükkjeit, és máris megszabadultak még egytől.

A többi három azonban folyamatosan lőtte őket és elkezdtek olyan alakzatba fejlődni, amellyel leszoríthatják a hajót a felszínre. Mivel a pajzs már így is alig tartott, Rence nem nagyon tudott ellenállni, de miután Ace kilőtte a harmadik gép egyik hajtóművét, és az pörögve tűnt el a dzsungel fái között, feltűnt előttük a távolban egy újabb város képe.

Ekkor a maradék két vadász szépen levált és eltűnt az ellenkező irányba.

- Hát ez kicsit se volt célzás – szólt bele a komba Rence.

- Azt mondd, baj van? – kérdezte Ace.
- Azt erősen kétlem, hogy nincs útlevelük... A másik alternatíva pedig a baj. Gyere előre.

Ace két perc alatt ott termett a pilótafülkében. Gyorsan leült és becsatolta magát – még éppen időben, mert ugyanabban a pillanatban egy nagyon erős sorozat találta el a gépet és minden műszer beadta a kulcsot. A hajtómű hangja is megváltozott, és a gép zuhanni kezdett, majd egy jó hosszú csíkban letarolta a dzsungel fáit és csak akkor állt meg, amikor az orra már kissé belefűrődött a talajba.

Ace ejtőernyőjét szétszaggatták egy fa ágai, ahogy leereszkedett a dzsungelbe. A klón gyorsan megszabadult a katapultüléstől, majd felmérte, hogy milyen sérüléseket szenvedett. Pár karcolástól eltekintve nem volt semmi baja.

Rögtön hozzálátott, hogy megkeresse Rence-t. Nem kellett messzire mennie, az egykori császári testőr katapultja néhány fányira tőle fennakadt az ágak között. Ace még ebből a távolságból is hallotta a férfi szitkozódását.

- Rence! – kiáltotta Ace. A szitkozódás abbamaradt. – Minden rendben?
- Semmi sincs rendben! – kiáltott vissza Rence. – Idejöhetnél segíteni.

Nagyjából fél órával később már az aljnövényzetet kaszabolva haladtak egy bizonyos célpont felé. Még a linelóiaktól megkapták az azkabetek legfelszereltebb kutatóközpontjának koordinátáit és a helyzetük feltérképezése közben rá kellett döbenniük, hogy nincsenek is tőle messze. Persze rögtön tudták azt is, hogy nem is véletlenül lőtték szitává a gépüket – az azkabetek nagyon nem akarták, hogy bárki is a központ közelébe férközzön.

- Remélem, Akane jól van – törte meg a menetelés csendjét Ace.
- Én is remélem, cimbora – bólogatott Rence.

A több órányi gyalogút során volt ideje töprengeni, és felmerült benne a kérdés, hogy miért is akar ő ennyire segíteni a Jedin? Mert Moe barátja volt? Nem. Simán megtehetette volna, hogy a támadás hírére bepattan a hajójába és inkább visszasétál Lola karmai közé, még ott is jobb sora lett volna, mint itt, egy háború kellős közepén. De hiszen Akane is megmentené őt. Az együtt átélt kalandok – vagy inkább rémálmok? – során ők már nem egyszerű sorstársak voltak, akik menekültek a Birodalom elől. Barátokká váltak. Akane az ő barátja is volt. Nem. A barátaiért se áldozta volna fel magát. De a családjáért már igen. A hűgáért nem tehetett semmit évekkal ezelőtt. De Akanét most megmentheti.

Vetett egy pillantást Ace-re. A klón arcáról igazi elszántság sugárzott. Nem az a megszokott, amit egy kiképzett harcos arcán lát az ember. Ace most a szerelméért menetelt. Nem veszíthette el újra. Főleg nem egy ilyen szedett-vedett bagázs miatt, mint amilyenek az azkabetek voltak.

3.

A Linelo körüli pályán keringő vezérhajó maga volt a közmondásos puskaporos hordó. Smr admirális már sok mindent átélt hosszú pályafutása során, de az események folyamányaként hajlott arra, hogy átfogalmazzon egy-két alapszabályt a hadviselés önkényesen összeállított kézikönyvéből. Esetleg egy teljesen újat ír. Lola néhány embere még

mindig az elszigetelt taktikai részleget próbálta meg hozzáférhetővé tenni. Smr a „geonosisi hangágyú” és a „fénykard” szavakat vette ki a szitkok áradatából. Meg a karóba húzást. *Mily nemes gondolat*, töprengett.

– Nézze, nem tudom, mit tett magukkal ez a Holden nevezetű, de nem is fontos jelen pillanatban – szögezte le, egyenesen Lola szemei közé nézve. – Ha akarnék, se indulhatnék utánuk, mert a hajón nincsen elegendő...

– Akkor javaslom, hogy szállíttassa fel a szükséges dolgokat erre a bádogdobozra, különben egyesével fogom kivégeztetni a legénységét, admirális – mondta Lola, majd intett egyet.

Janssen egyetlen lövést adott le. Az admirális segédtisztját úgy kellett visszafognia három zsoldosnak, nehogy Lolának essen. Csak azután vette észre, hogy a térdére mért csapástól összecsucolt, hogy mellette mindössze a padló füstölög. Még véletlenül sem az admirális padlón füstölgő holtteste.

– Remélem, megértettük egymást, admirális – folytatta Lola csevegő hangon. – Nekem nem áll érdekemben, hogy megöljek mindenkit, aki a három kilométeres körzeten belül tartózkodik. Nem azért jöttem ide. Elvisz Holdenhez, és ott véget ér a kis mesénk.

Smr Moe és Camin irányába nézett. Ha elviszi a nőt és kíséretét az Azkabethez, ott megtalálhatják Holdent. Másfelől ahhoz át kell magukat passzírozniuk a bolygót már minden bizonnyal körülvevő csatán. Lépésről lépésre, ez volt Smr elve. Ha a következőnek annak kell lennie, hogy az Azkabethez vonul erősítésként, akkor azt teszi. A jelentések szerint a leviatánok különben is nehezebb ellenfélnek bizonyulnak, mint azt addig sejtették.

– Rendben van. Ám előbb feltöltjük a készleteinket. Aztán elvisszük magukat az Azkabethez. Ott pedig elválnak az útjaink.

– Ahogy mondja, admirális – bólintott Lola.

Szedett-vedett bagázs vagy sem, az azkabetek korántsem erről győzték meg ellenfeleiket az eddigi során. A jelzőn pedig ezúttal kétszeresen is el kellett gondolkozniuk a csatahajók fedélzetén levő linelóiaknak. Mintha nemezisük a számbeli fölényre fittyet hányva hazudtolta volna meg az elemzők állításait. A taktikusok alig leplezett értetlenséggel álltak a műszerek előtt. Ha megtettek egy lépést, az ellenség máris több oldalról blokkolta a további akciók indítását. A linelóiak támadtak, mégis az volt az érzésük, pontosan nekik maguknak szükséges védekezniük. Lolának sem volt választása. Nem szabhatott gátat az események folyásának. Akárhogy nézte a dolgokat, landoltak a linelóiak hajóján. Egy pillanatig sem gondolta, hogy az azkabetek különbséget fognak tenni aközött, hogy valaki ellenük van, vagy éppenséggel csak azért tartózkodik az ellenük levők hajóján, mert a galaxis hiperszelei úgy hozták, hogy ott legyen dolga. Moe-t és Camint állandó kísérettel tüntette ki, valamint „luxuslakosztályokkal”. A két visszaeső fogoly sokat sejtve sandított össze. Mindketten tudták, hogy nem a Republica 500 lelegegánsabb szállásaira kell, hogy számítsanak. Lola halvány, lapos mosollyal nyugtázta helyzetüket, majd visszafordult Janssenhez és kiadta az ukázt. Mindent tüzetes ellenőrzés alatt tartva, természetesen, időt kell nyerniük, amíg megtalálják Holdent. Aztán a két fél azt csinál egymással, amihez kényük-kedvük van. Ha ehhez az szükséges, hogy visszaengedjék a linelói parancsnokokat a hadszíntérre, hát akkor ezt kell tenniük. Vitának nem volt helye.

Smr, ahogy végre ismételen szabadon tudta kezeit, végrehajtotta a linelói tisztelgést. Mivel Lola egyik marcona zsoldosa túlságosan közel állt hozzá, az kapott egy istenes ütést a gyomorszájába. Az admirális sűrű magyarázkodások közepette távozott segédtsíztjével egyetemben. A taktikai vezérlőjénél találkozott Gmq-vel. Ezüstös-kékes foltok borították az arcát.

- Nlf parancsnok megkezdte az elterelő manővereket.
- Remek.

– Nem túlzottan. Az egyetlen eddigi sikerünk az volt, hogy az emberek hajójának belépést biztosítottunk a légkörbe. A K5-ös szektor hajóival azóta sem tudunk kapcsolatba lépni. Úgy véljük, az azkabetek blokkolhatják a kommunikációs csatornákat.

- Túl közel merészkedtek a leviatánokhoz. Határozott utasítást adtam, hogy amíg...
- Csakhogy megérkeztek a... kedves vendégeink – vágott a szavába Gmq, elejét véve a felesleges szófecsérlésnek.

– Briliáns időzítés – morgott Smr, majd kihúzta magát és folytatta. – Rendben, akkor a régi módszert kell alkalmaznunk, különben a pilótáink felkenődnek az űrszemétre.

- A régi módszert, uram? – kérdezte a kommunikációs központot üzemeltető Trd altiszt.
- Füstjelek, fiam. Füstjelek – rándult meg az admirális szeme körüli ráncmező.

Mielőtt a Linelo kapcsolatot létesített volna a külvilággal, és a távolságok sem voltak leküzdhetetlenek, a faj rendkívül precíz, de nehezen dekódolható jelrendszert fejlesztett ki. Elsajátítását a feltalálója, bizonyos Grp szerint nem lehetett elég korán elkezdni, így apránként beleszótták őket a felnövekvő, új generációknak mesélt történetekbe. Évszázadokkal később minden linelói tisztában volt az egyes formák jelentésével, mire betöltötték a nyolcéves kort. Smr az arcáról lecsüngő szakállal játszadozott, ügyet sem vetve az őt árnyékként követő Lolára. Egyszerre egy ellenség. Hogy mi következik azután, az már egy teljesen új fejezet története. Az itt és most arról szólt, hogy miképpen legyenek úrrá a jelen helyzetben kialakult szituáción.

- Igen, uram – felelte Klk segédtsízt, és tisztelgett.

A mögötte álló Janssent váratlanul érte a mellkasába vágódó kar. Smr egy szigorú pillantással intette csendre a már fegyveréért nyúló férfit. Tanult volna a másik hibájából. Magában azt mérlegelte egy futó gondolat erejéig, hogy ezek az idegenek valószínűleg még nem hallottak a mondásról, miszerint „Sose állj túl közel egy linelói katonához!”. Azt is kétellte, hogy egyáltalán hallottak a fajukról.

Klk időközben váltásban hívta be és küldte ki az új pilótákat, immár a célnak megfelelő eszközökkel. Ugyan némiképp improvizálniuk kellett a megoldás kivitelezésében, de tartalékaik még elegendőnek bizonyultak a cél elérésében.

– A K5-ös szektoron kívül mindenhol jelezték, hogy vették az utasításokat – jegyezte meg Janssen lesújtó hangnemben.

– Talán helyet cserélne az embereimmel? – fordult felé nem várt heveséssel Smr. – Nem? Na látja.

Janssen már kész lett volna összeszólalkozni az admirálissal, de – több okból is – belátta, talán nem a csata kellős közepe a legideálisabb időpont erre. Az egyik ilyen ok volt például a hajóorr védőpajzsának ütemes és cseppet sem megnyugtató terhelése. A másik Lola jobbja a pisztolytáskán, megtoldva egy gyilkos pillantással.

- Admirális... – szólalt meg Gmq.
- Ne mondja. Most éppen melyik gondra céloz, Gmq? A K5-re, a háрпиára vagy arra a hajóra, ami igyekszik korai búcsúra kényszeríteni az elülső pajzsainktól?

- Konkrétan a *Köztársaság romjaira*. Nem lesz túl hatásos a... fegyverünk, ha nem lesz hajó, amiről elsüthető.

Gmq még időben harapott a nyelvébe, és nem adta ki Teleia tartózkodási helyét a fogvatartóiknak.

- Nem jutott jobb név annak a szerencsétlen roncsalmaznak? – fintorgott Lola.

A megjegyzésnek hátat fordítva Smr átordította a körülötte nőttön-növő feszültséget. Erélyes fellépésének köszönhetően elejét vette a káosznak. Határozott parancsokkal verte vissza az azkabet offenzívát, s egy időre így lélegzethez jutottak. Amíg az ő oldaluk gondoskodott az azkabetek megtáncoltatásáról, komótos léptekkel visszasétált Lolához.

- Linelói szertartás. A hagyományaink szerint a romokból új élet nő. A kezdet és a vég szálai elkerülhetetlenül összefonódnak az életben, asszony. Nem töltöttünk el sok időt az emberekkel, de a történetük tanulságos elemeiből talán mi is leszűrhetünk valamit.

- A túlélés művészetét?

- Bizonyos szemszögből nézve... Amíg csak egy maroknyian is elszántak maradnak, addig biztos, hogy valami túl fogja élni.

Még ha mi magunk nem is, tette hozzá magában az admirális, elnézve a hajó irányába, amely a siker kapujának kulcsát hordozta.

- Én arra céloztam, hogy ahová ezek lépnek, ott egy fűszál sem sok, annyi sem marad. Közben meg kényelmesen lelépnek, amíg az adott két fél halomra irtja egymást. Ryloth, Kashyyyk, Hak'pan, csak hogy néhányat említsek az utóbbi hónapok terméséből. Persze ezek magának nem mondanak semmit. A számok viszont már annál inkább, nem igaz? – kérdezte gyanús nyugalommal Lola.

- Kíváncsi vagyok, maga után mi marad majd, asszony.

Lolának láthatóan kezdett már tele lenni a hócipője a megszólítással, de nem jutott rá ideje, hogy szóvá tegye, ugyanis a linelói admirális néhány gyors lépéssel átszelte a ternet, hogy további taktikai lépésekről értekezzen az elérhető hajók parancsnokaival. Lola és Janssen tekintete a legközelebbi képernyőre tévedt, amin a jelek szerint a *Köztársaság romjai* volt látható. A nő feje főtt, hogy pont egy olyan selejt bandára kell bíznia az életét, ha el akarja fogni Holdent, amelyik egy ütött-kopott roncsalmazt nevez ki a taktikai kelléktár nonpluszultrájának.

4.

A fedélzeten a személyzet éppen a kisebb-nagyobb tüzek oltásával foglalatzkodott, amíg a parancsnokhelyettes a kapitány testének elszállításáról intézkedett. A romok közepén Teleia állt. Terpeszben, állát felszegve csakis egyetlen pontot fixírozott. *Az az átkozott leviatán,* szűrte a fogai között a levegőt Trr. A megoldás pedig egyáltalán nem volt közelebb hozzájuk, mint mikor alig másfél órája megkezdődött a csata. A légénység lelki ereje egyetlen hajszálon múltott. A javuk már hosszú évek óta állt Trh parancsnoksága alatt. Abból a pillanatból,

amikor a tartórúd agyonsújtotta, egyedül a rettenetes reccsenésre emlékezett. Társai viszont az ő üveges tekintetének lángba borulására.

Trh a kapitánya volt. A legjobb barátja. A fivére.

Most pedig a test, amit haza kell majd vinnie. Az élet, amelyet átvennie és folytatnia kell. Ha és amikor túljutnak mindezen. Ez pedig nagyban függött azon a kislányon, aki túl vékonynak és törekenynek mutatkozott ahhoz, hogy mindössze az akaratával feltartóztassa az azkabeteket. Teleia testén remegés futott végig. A tanítvány a mozdulatsorra tett korábbi, kuncogástól elfojtott reakciója sokat mondóan utalt arra, hogy nem a linelói tisztelgést akarta ezzel utánozni.

– Sikerült már visszaállítani a kommunikációt a többi hajóval?

– Nem, uram. A rendszerek besültek az utolsó találattól. A karbantartó személyzet már dolgozik az áthidaláson, de az még eltart egy darabig – magyarázta a kommunikációs tiszt. – Viszont a vezérhajó a Grp-manőverekkel üzent. Azt mondják, menjünk távolabb, mert a leviatánok blokkolják a kommunikációs csatornákat.

– Azzal kicsit elkéstünk, nem gondolod, Hrl? – nézett le barátjára az újdonsült kapitány.

– Egyetérttek.

– Maradunk.

Hrl teste nagyon halványan rángatózni kezdett.

– Életben maradunk – tette hozzá Trr.

Maga sem tudta, honnan volt benne olyan biztos. Talán már nem volt más választás, mint biztosnak lenni benne.

5.

Mióta az azkabetek leszedték őket, és a sűrű dzsungelben meneteltek, furcsa módon semmiféle támadás nem érte őket. Még csak a közelükben elrepülő gépek zaját se hallották. Az egész környéken gyanús csend uralkodott.

– Úgy érzem, hogy valami nagyon rossz és nagyon halálos dolog felé menetelünk – jegyezte meg Rence.

– Ha Akanét tényleg egy laborban tartják fogva, ahol az Erővel kapcsolatos kutatásokat végeznek, akkor azt az élőlények is megérik, és messzire elkerülik. – mondta Ace.

– Még ha nem is érzik az Erőt, akkor is? – kérdezte Rence.

– Persze. Az állatok megérik a veszélyt. Erő ide vagy oda.

– Nem is tudtam, hogy te ilyen szaktekintély vagy, ha állatokról van szó.

– Ezt még Akane mondta az első küldetéseink egyikén.

– Hogy éltetek túl a 66-os parancsot?

– Honnan tudsz te a 66-os parancsról?

– Nem Akane az első Jedi, akivel eddig találkoztam. És lehet, hogy te elfelejtetted, de az én emlékezetemben elevenen él még az az időszak, amikor Császári Testőrként szolgáltam.

– Én se egészen értem a dolgot. Amikor megkaptuk a parancsot, pár percig az volt bennem, hogy most megyek, és lelövöm az összes Jedit, aki a környéken van. De mikor tudatosult bennem, hogy Akane lenne az első, és belenéztem a szemébe, olyan érzésem volt,

mintha elpattant volna valami az agyamban. Elsötétült minden és összeestem. Amikor magamhoz tértem, csak annyit tudtam mondani neki, hogy menekülj.

– Sose voltál a szavak embere – Ace gúnyosan felhorkant.

– Akane nem akart magamra hagyni, tudta, hogy parancsmegtagadásért rögtön lelőttek volna. Úgyhogy együtt menekültünk.

– Gondolom nem csak a parancsmegtagadás miatt nem akart lemondani rólad – vigyorodott el Rence.

– Na jó, nem csak azért. – mosolyodott el Ace is.

Tovább meneteltek a végeláthatatlan dzsungelben, egészen addig, amíg Ace ki nem nyújtotta a kezét Rence előtt, hogy megállítsa a férfit.

– Mi van? – kérdezte Rence.

– Hallgasd.

Lélegzetvisszafojtva füleltek és végül Rence is észrevette azt a kis halk bűgást, ami valahogy nem illett bele a dzsungel atmoszférájába.

– Valami erőtér lehet? – Ace megvonta a vállát.

A klón felvett a földről egy faágat, és olyan erővel hajította el, amekkorával csak tudta, ám a faág két méter repülés után nekiütközött valami láthatatlan erőnek, és visszazuhant a burjánzó növények közé.

– Hát ez remek – fortogott Rence. – Megérkeztünk?

– Meg.

– Csak éppen bejutni nem tudunk.

– Biztos, hogy van néhány gyenge pontja az erőtérnek.

– És ha nincs?

– Miért ne lenne? Tudsz te olyan élőlények által létrehozott dologról, ami teljesen hibátlan és tökéletes?

– Hát, mielőtt leléptem a birodalmiaktól, láttam pár tervet...

– Nincs ilyen dolog. És főleg nem egy erőtér fog minket megállítani.

6.

A *Köztársaság romjai* bármennyire is próbálkozott, nem tudott kikeveredni a csata forgatagából, hogy eltávolodhasson a leviatánoktól. A közelben minden ellenséges hajó őket lőtte.

A kapitány végső elkeseredésében kiadta a parancsot, hogy mindenki hagyja el a hajót. A hídon már szinte minden képernyő elsötétült, ami nem, az össze-vissza villogott, még véletlenül se lehetett volna a hasznát venni. A konzolokból bizonyos időközönként szikraeső csapott ki.

– Kapitány – lépett oda hozzá váratlanul Teleia. – Tudunk még egy utolsó nagy csapást mérni az azkabetekre.

– Magának is el kellett volna hagynia a hajót! – förmedt rá a linelói.

– Kézi irányításra váltunk – mondta Teleia, és leült a kormányos helyére.

– Mégis mit művel?

– A bolygó energiaellátását fogjuk megszüntetni.

- Azzal, hogy beleirányítjuk a hajónkat?
- Van jobb ötlete? Legalább a bolygó védtelené válik, és át kell csoportosítaniuk minden egységüket.

- Jól van, jól van, csináljuk. – azzal a linelói kapitány is kiválasztott magának egy helyet, és munkához látott.

Rövidesen az azkabetek is rájöttek a tervükre, úgyhogy még több erőt összpontosítottak arra, hogy elpusztítsák a *Köztársaság romjait*. De a hajó már olyan közel ért a bolygóhoz, hogy ha darabjaira is lőtték volna, a rengeteg törmelék még több kárt okozott volna a bolygón. Így azonban csak egyetlen, szitává lőtt hajótest zuhant és zuhant a felszín felé, pontosan oda, ahol Teleia és a kapitány az energiaellátó központot sejtette.

A lány próbált az Erőn keresztül kapcsolatba lépni mesterével, de sehogy se tudta őt elérni. Annyit tudott, hogy Akane élt, úgyhogy a becsapódás előtti utolsó érzéseit és a látványt, ami elé tárult, szétsugározta az Erőben, hogy ha most nem is, de a közeljövőben mestere megtudja, miért nem tud többé kapcsolatot teremteni ifjú tanítványával.

7.

A zászlóshajón mindenki szótlanul meredt a kijelzőkre, melyen a Köztársaság romjai elvesztését nézték végig. Azt még látták, hogy sikerült pár kisebb hajónak elhagyni a hangárt, de se tőlük, se a kapitánytól nem kaptak semmiféle üzenetet.

Még Lolába és az embereibe is szorult annyi együttérzés, hogy ne kezdjenek el vihorászni, de lehet, hogy ők is belátták, hogy ha a linelóiak hajói tovább fogynak, az ellenség egyre inkább a zászlóshajóra fog koncentrálni – arra, amin ők is tartózkodtak.

Lola kérdő tekintettel meredt a kapitányra.

- Maga akart idejönni. Az is benne van a pakliban, hogy nem éljük túl.
- Maguk lehet, hogy nem. De én igen. – felelte Lola, de már csak azért, hogy magát is próbálja kicsit megnyugtatni.

Camin és Moe végre kiszabadultak a közös kis cellájukból, és az étkezdéből nézték végig a Köztársaság romjai utolsó pillanatait. Fogalmuk sem volt róla, hogy Rence-ék a hajón hagyták Teleiát, úgyhogy nem különösebben rázta meg őket a dolog – annyiból még pozitívan is élték meg, hogy az azkabetekre mért csapás valószínűleg megkönnyíti a társaik dolgát odalent a bolygón.

- Ha már ennyire közeledik a végszó – hajolt közelebb Moe-hoz Camin. –, talán ideje lenne nekünk is lelépni.

- Volt egy terved?! – kérdezte felháborodva Moe. – És miért csak most mondd?
- Nincs tervem. Csak jó lenne kitalálni valamit. Loláéknak itt van egy csomó hajójuk.
- Mindet őrzik.
- És? Ez nekünk mióta akadály?
- Ja, ne haragudj, nem vettem észre, hogy hirtelen megszállt az Erő.
- Eddig is az Erő nélkül boldogultam. Akárcsak te. Ezt a három gorillát bekötött szemmel is el tudnánk intézni.

- Oké – bólintott Moe.

- Akkor háromig számolok, és...

Mielőtt elkezdhetett volna számolni, néhány linelói rontott be az étkezdébe, és sorra lötték Lola embereit. A szemfülesebbek persze menedéket kerestek maguknak, de a lövöldözés közepette mindenki elfeledkezett Moe-ról és Caminról.

A röpködő sugárnyalábok között szlalomozva kioldalogtak az étkezdéből, és futásnak eredtek a hangárok felé.

- Nem egyeztetted az óráitokat – mondta Moe levegő után kapkodva.

– Nem fogod elhinni, de semmi közöm nem volt ehhez – aztán vetett egy pillantást Moe arcára, és leesett neki, hogy a nő se gondolta egy percre se, hogy Camin a linelóikkal szervezkedett.

A hangárban viszont minden változatlan volt. Camin és Moe az egyik szervizbejárat nyújtotta árnyékból mérték fel a terepet.

A linelóiak az induló és érkező vadászgépeket szolgálták ki, Lola emberei pedig a hajók rámpáin lógatták a lábukat.

- Hozzájuk még nem jutott el az étkezdés eset híre. – suttogta Moe.

- Szereznünk kéne linelói egyenruhát. – mondta Camin.

– Úgy se engednének fel a hajókra. Linelói hajót meg egyikünk se tud vezetni. Kezdj el itt is számolni, hátha kitör a csetepaté.

- Nem hiszem, hogy ezt egy nap többször is be lehet vetni – csóválta a fejét Camin.

– Na jó, akkor egy linelói egyenruha neked, én maradok önmagam – magyarázta a tervét Moe. – Odaviszel ahhoz a hajóhoz, amelyik a legjobban tetszik, és azt mondd, hogy Lola ide akar engem elzárni, mert már nem bírnak velem. Felmegyünk, és ott, amikor senki nem látja, elintézzük a kísérőket és lelépünk.

- Csak egy részét nem értem – miért én öltözök be linelóinak?

Moe válasza csak egy sötét pillantás volt.

8.

A hatalmas linelói hajó becsapódása elég messze történt Ace és Rence tartózkodási helyétől, de ők is megéreztek. És ahogy újra felmerték nézni az égre, észrevettek valami vibrálást. A következő erőter próba során már nem ütközött a faág semmiféle láthatatlan pajzsba.

Rence és Ace hitetlenkedve néztek össze, nem akarták elhinni, hogy ilyen szerencsájük is lehet ebben az életben.

Átvergődtek magukat párméternyi aljnövényzeten és máris lenyírt gyepen találták magukat. A hitetlenkedésből valami hihetetlenül irritáló szirénaszó ébresztette fel őket. Amikor a legközelebbi épület felé rohantak, már mindkettőjük kezében ott csillogott egy-egy sugárvető.

Az épületet körbejárták, de ajtót nem találtak rajta. Viszont amikor a második épület felé lopakodtak, valami láthatatlan erő jól hátrataszította őket.

- Azt hittem, az energiának annyi – mondta Rence, miközben talpra kászálódott.

- Ez nem erőter volt – mondta a klón, ő ugyanis már észrevette közeledő támadóikat.

Öt felfegyverzett azkabet sietett a fogadásukra, és amikor mindketten ismét talpon voltak, az egyik azkabet feléjük nyújtotta a karját, mire ismét elterültek a földön.

– Na jó, ez így nem poén – mondta Rence, és begurult az ajtó nélküli épület takarásába. Ace követte. – Miért nincs itt egy rohadt ajtó sem?! – vágott rá a falra a férfi.

Ugyanabban a pillanatban megjelent egy érintőképernyő Ace előtt. A klón rögtön hozzányomta a kezét és feltárult előttük egy ajtó. Gondolkodás nélkül bevették magukat az épületbe.

– Akane nélkül nem lesz ez túlságosan fair küzdelem. – mondta Ace a sötétben lépkedve.

– Szerintem még velem együtt sem lesz az. – tette hozzá Rence.

A teljes készültséget jelző sziréna lassan a lövések hangja fölé kerekedett, minél inkább beljebb merészkedtek az épületben. Visszafelé nem fordulhattak még akkor sem, amikor a helyzetük kétségbeejtőre gyászosan katasztrófálisra változott. Ace megeresztett hátrafelé néhány lövést, vaktában. Még csak meg sem fordult a fejében, hogy hátratekintsen. Néhány tompa puffanás és elfojtott nyögés adta egyedül tudtukra, hogy a veterán klónnak még csak a látására sem volt szüksége a telitalálatához.

– Szép lövés, Ace.

– Mit gondolsz, honnan a búbánatból szedték nekem a nevem?

Egy túl közel becsapódó lövés lefagyasztotta arcáról az arra hirtelen kiülő vigyort. A páros átrohant egy akna fölött átívelő hídon. Körülöttük a védelmi rendszer lövedékei folyamatos táncra és irányváltásokra kényszerítette őket – már amennyiben egy keskeny átívelő fémdarabon erre lehetőségük adódott. A túloldalra érve azonban egy sokkalta nagyobb probléma fogadta az Aceből és Renceből álló mentőalakulatot: zsákutcába jutottak.

– Na és most hogyan tovább? – ordította Rence behúzott nyakkal.

– Mégis mire tippelsz? Miszlikre lövetjük magunkat – hangzott Ace felelete a hideg fémfalnak csapódó háttal.

Üldözőik egyre nagyobb számban bukkantak fel, néhányan arra adva fejüket, hogy utánuk vetemedjenek. Ace leakasztott az övéről egy ősrégi kézigránátot, majd a pecket kihúzva az azkabetek első vonalai közé hajította. Az azkabetek a feléjük repülő töltetet látva visszafelé kezdtek nyomulni, ám Ace precizitásának volt egy szerencsétlen hátulütője: a szerkezet nem robbant fel. Ehelyett szépen elhelyezkedett két azkabet között. Békésen ott hevert, amíg az egyikük a mélybe nem taszította.

Eközben a behatolók új tervet eszeltek ki, és a falak mentén futó, alig valamire elegendő helyen kezdtek el oldalazni a terem két széle felé, ahol egy-egy szellőzőakna végződésre lettek figyelmesek. Nagyjából tíz méterrel a szintjük alatt lehetett, ahogy Ace meg tudta állapítani. Ellenfeleik továbbra is közelebb férkőztek. Ace kilőtte az egyik Holdenre célzó katona kezéből a fegyvert, ám az újdonsült Erő-érzékeny teremtmények is megérkeztek a komplexum biztonsági személyzete után. A legelöl levő felemelte jobbát, amivel egy időben Holden is a levegőbe emelkedett, tiszta célpontot nyújtva a fegyvereiket ráirányító azkabeteknek. Eközben két lövést kerülgetve Ace elvesztette az egyensúlyát, és a mélybe bukott. Elhajította magától a baljában tartott fegyvert és a fémpalló pereme után kapott. Egy pillanatra sikerült is megkapaszkodnia, ám a felület túl egyenletes volt ahhoz, hogy meg is tudja tartani magát. A klón azonban ahelyett, hogy tehetetlenül a gránát után zuhant volna,

egyszerre a levegőben találta magát, a szélrózsa minden irányába forgolódva. Ordításokra lett figyelmes, amik minden bizonnal azoktól az azkabetektől származtak, akik épp el akarták volna találni a levegőakrobatává avanzáló katonát. Rance-re csak egy pillantás erejéig tudott fókuszálni, utána a pilóta eltűnt a szemei elől, ahogy az azkabet Erőhasználó tovább próbálta stabilizálni a helyzetét, sikertelenül. Ez pont elég időt adott neki arra, hogy lehalásson az övéről egy kötélhágcsóban végződő fémdarabot, majd néhány célzással kiiktassa mind az őt, mind a Rance-et az Erő fogságában tartó azkabetet. Nem mintha jelen helyzetéből első alkalommal sikerült volna megtalálni a keresett célpontokat, de a tapasztalatlanságukból adódó idő Ace-ék malmára hajtotta a szelet. Fél szemmel, zuhanás közben látta, ahogy az egyik azkabet feje koppan a híd szerkezetén, majd eltűnik a mélyben, a másik viszont csak könnyebb sérülést szenvedhetett. Ahhoz viszont pont elég volt a figyelemelterelés, hogy megszabaduljanak. Ace készen állt a helyzetre és a kezében tartott fémdarabot a szellőzőakna fölötti rács felé hajította. Célt talált. Érezte a rántást, ahogy a súlya alatt megránduló kötél végén az akna falának csapódott. Rance torokból fakadó üvöltésére lett figyelmes, ahogy az nem tudott időben fogást találni, és folytatta útját a mélység felé.

Nem volt mit tenni. Ace-t tapasztalata és a harctéri beidegződések tovább ösztönözték az előrejutásra. Haladnia kellett, előre. Akane életéért és az övéért. Nem volt idő a gyász és az önsajnálattal mocsarában dagonyáznia.

A szellőzőakna szűk járatában egy meredekebb szakasz következett. Ace megállt az aljában. Feltornázta magát félig-meddig térdelő-álló helyzetbe és felmérte a meglevő felszerelését. Már is hiányos alapfelszerelésétől eltekintve maximum a pillantásával gyilkolhatott volna. Fegyverét az övére csatolta, és kézzel-lábbal a nyílás oldalsó falainak támaszkodott. Hátát a mögötte lévő fémlemeznek feszítve kezdte el felfelé küzdeni magát. Két óvatos lépés között azon töprengett, hogy az ördögbe fogja megtalálni egy ekkora épületben Akanét. Először arra jutott, hogy ott, ahol a legtöbb azkabet őrt találja. Akik, tette hozzá magában sanyarú képpel, minden bizonnal ugyanannyira tudják használni az Erőt, mint amennyire ő nem képes rá. Arra nem számíthatott, hogy Akane magánál lesz annyira, hogy segítséget nyújtson. A legrosszabb helyzetre kellett felkészülnie, és az nem volt éppen rózsás jövőkép. Végül úgy döntött, ideje azkabet szemszögből gondolkodni. A védőpajzsok lent vannak. A szirénák továbbra is istentelenül bömböltek körülötte, ami azzal volt egyenlő, hogy még nem sikerült visszaállítaniuk. Kettő: amennyiben továbbra is fogva akarják tartani a Jedít, biztonságosabb helyre kell szállítaniuk. A klónban felsejlett, hogy odakintről láttak egy leszállóplatformot. Arra kellett vennie az irányt. Előbb vagy utóbb a célszemélyek úgyis ott bukkannának fel. Egy lépéssel az azkabetek elé kellett kerülnie, különben neki és Akanénak is itt ér véget a története.

Most pedig kész terve is volt.

Felfelé haladva végigvette az eddig megtett utat és irányváltásokat az épület belsejében, hogy megállapítsa, melyik irányba is kell majd végül továbbindulnia. Lehunyta a szemét egy pillanatra, majd határozottan bólintott. Minden bizonnal jobbra és kicsit visszafelé. Még akkor is, ha csak úgy jut a célterületre, hogy mindenfelé Ace-formájú lyukakat hagy maga után a falban.

Mire egy megfelelő irányba néző oldalnyíláshoz ért, Ace rendesen fújta a levegőt. Átnavigálta magát megfelelő pozícióba ahhoz, hogy módszeresen nekiálljon leszerelni a

szellőzőrácsot. Az a legkevésbé sem hiányzott, hogy a jelenleg üres folyosószakasz megteljen azokkal, akiket pont, hogy elkerülni igyekezett. Kézfejével megtörölte a homlokát és nekilátott a feladatnak. Alkalomadtán pozíciót váltott, ahogy a kezében levő szerszámokkal eltávolította az útjában álló fémdarabot. Egy lendülettel rávetette magát a peremre, nehogy visszacsússzon, és ezzel időt veszítsen. Miután ismét egyenletes talajt érzett a lába alatt, folytatta az útját a célpont felé. Az azkabet építészetnek egyetlen motívumát sikerült megkedvelnie: tele volt minden redundáns mellékjáratokkal, megannyi alternatív megoldást kínálva számára a felmerülő vészhelyzetek esetében. Tíz perccel később már legalább az ötödik nagyobb őrzőjárat elöl igyekezett rejtve maradni, amikor szeme sarkából mozgásra lett figyelmes a szemközti mellékjárat sötétjében, ám ha volt is ott valami, az nem fedte fel magát újra. Ez csak azt jelenthette, hogy képzelődött. Egy azkabet azon nyomban agyonlőtte volna a behatolót. Rence lezuhant. Más megoldás nem kínálkozott.

Megvárta, amíg a következő tízfős csoport elhaladt mellette. Úgy tűnt, a hangár irányába tartanak. Már csak annyit kellett tennie, hogy követi őket. Átsuhant a szemközti mellékjáratok egyikébe, majd onnan egy másikba és egy újabbba. Így ment ez a macska-egér játék egy jó ideig. A kiképzésen elsajátított önfegyelme kezdett csorbát szenvedni. Lassan türelmetlenség lett úrra rajta. Akanéért jött. És el is viszi. Parancsok, birodalmiak, Loláék és még maga az élő Erő sem volna képes eltántorítani ettől a céljától.

Sürgette az idő, de legalább egyedül észrevétlen tudott maradni.

A következő útelágazásnál viszont gondba ütközött. Méghozzá nagyba. Mögötte lépések hangzottak fel, és a főfolyosót a helyzetével párhuzamosan keresztező járatok felől is azkabetek közeledtét hallotta. Patt helyzet, morgott magában egy sort, és a falba lapult, amennyire csak tudott. Legalább a félhomály az előnyére szolgált, bár abban nem volt biztos, az azkabetek mégis mennyivel látnak jobban a jelen viszonyok között, mint ő.

A jobb oldalt fekvő folyosón a katonák tovább haladtak egyenesen, míg baloldalt befordultak arra az útvonalra, amelyet ő magának is át kellett volna szelni. Hacsak nem a lelepleződés volt a célja. Azt inkább meghagyta végső megoldásnak, ha minden más veszni látszana. Az első azkabetek éppen elhaladtak mellette. Balról jobbra. Szabályos ütemben, visszhangzó léptekkel, némán. Mereven néztek előre, szerencséjére, különben egyetlen lapos oldalpillantás a végét jelentette volna a rejtőzködésnek. Amint az utolsó elhaladt mellette, a helyzet melegről forró, tatuini sivatagira változott. A harmadik azkabet őrzőjárat pontosan arra a mellékfolyosóra fordult be, ahol ő bújt meg. Egyetlen megoldás tűnt kivitelezhetőnek. Kivitelezhetőnek és egyben örülten veszélyesnek. Halk, puha léptekkel kilépett a folyosóra, még mindig azzal a céllal, hogy alig legyen jelentősebb szintkülönbség a fal és a szemközti oldallal farkasszemet néző mellkasa között.

Rögtön jobbra mellette a távolodó azkabetek, mögötte az iménti rejtékhelye felől az újabb csoport és ha mindez eddig nem nyugtalanította, semerre egy darab biztonsági kamerát sem látott. Abban a pillanatban, ahogy biztonságosnak látta, gyorsan bevette magát egy fali résbe, reménykedve, hogy a háta mögül érkezők nem fedezik fel, még akkor sem, ha pontosan ugyanabba az irányba haladnak, ahová a társaik is. Jelen körülmények között pedig ez igencsak kézenfekvő lehetőség volt. A másodpercek végtelen lassúsággal kúsztak előre, ahogy bent tartotta a lélegzetét. Sugárvetője kibiztosítva lógott a teste mellett.

Ace várakozott.

Akár az azkabetek bizonyultak rendkívül kiszámíthatónak, vagy csak Ace számolt minden szóba jövő lehetőséggel, a helyzet úgy alakult, ahogy azt elsőként elgondolta. Már csak el kellett jutnia a következő mellékfolyosóig. Amíg az őrzőjárat el nem tűnt a sarkon befordulva, csak a szemével követte őket. Halkan osont a következő járatig, ahonnan számítása szerint és az egyre inkább visszhangzó beszélgetésekből következően már nem volt sok híja, hogy elérjék a hangárt. Követte a mellékjáratot, amíg az egy u-kanyart írt le. A padlóhoz közel egy újabb szellőzőrácsot pillantott meg. Két lépéssel ott termett, ám kis híján hátraesett, amikor egy a sarkon kilépő magányos azkabet katonába ütközött. Gyorsan felülkerekedett rajta, egy rántással maga elé penderítette, és azon nyomban a másvilágra küldte.

– Remélem, ezeknél is előfordul, hogy bent ragadnak a wc-n – hangzott egy rekedtes hang onnan, ahonnan az azkabet jött.

– Rance – dobta el magától Ace a testet.

Csak azért nem részesítette bajtársát csontropogató ölelésben, mert láthatóan abból már pont eleget kapott aznapra. A csontropogtatásból. Az ölelésre nem fogadott volna.

– Már megint egy rugóra jár az eszünk – tette hozzá. – Mid tört?

– Ujjak, csukló, néhány borda...

– Szóval a szokásos – kommentálta Ace a rács hült helyét szemlélve. – Tudsz követni?

Van egy tervem.

– Őrült?

– A szokásosnál is jobban.

– Akkor mesélj.

– Akanét nagyon úgy néz ki, hogy el fogják szállítani azzal a hajóval ott – mutatott a szürkészöld transzportra. – Amint felvitték a hajóra, mi is felmegyünk. A far része a másik oldalon van, úgyhogy észrevétlenül odajuthatunk. Amikor zöld jelzést kapnak, át vesszük a hajó irányítását.

– Ace, szerinted ezzel itt tudok akrobatikázni? – mutatta fel törött végtagját.

– Heveder. Kötél – mutatta fel a klón a felszerelésük maradványát.

– Géniusz – bökött a klón felé a fegyveres baljával.

– Halott géniusz, ha ezt így folytatod – mondta Ace, azzal nekilátott, hogy magához csatolja Holdent.

Az egyszerűtől távol állt a helyzetük. Volt egy nagyobb távolság, amit át kellett szelniük, egy Jedi, aki még a közelben sem volt és rengeteg azkabet, akik viszont túlságosan is közel voltak hozzájuk. Ace megkapaszkodott az akna szájánál és kurtán utasította Rence-et, hogy ereszkedjen le. Újfent érezte a kötélt rántását, de legalább a körülmények most kontrolláltabbak voltak, mint a legutóbbi esetben. A leszállóplatformok sziklás oldalán igyekeztek a cél felé, Ace-nek viszont egyre inkább több erőfeszítésébe tellett, hogy ne nyögjön fel a holt súly alatt.

– Próbálj megkapaszkodni valamiben legalább fél kézzel, különben mindketten egy-egy vértócsaként végezzük, már ha egyáltalán egy darabban landolunk.

Holden már mozdult is arra, ahova Ace az állával bökött. Abban a pillanatban mozgásra lett figyelmes. Egy nagyobb csoport azkabet vett körbe egy leszíjazott hordágyon szállított testet.

– Akane – lehelte Ace.

– Látod?

– Látom. Egy tucat biztonságija van. A pilótákat is beleszámolva. Az öt ört jelent mindkettőnknek. Nem lesz sok időnk, de meg tudjuk oldani.

Tovább haladtak a hajó rámpájához legközelebb eső pont felé. Az egyetlen probléma az volt, hogy a hajó leginkább egy roncsalmazra hasonlított. Legjobb esetben is kénytelenek lesznek a csata közelében maradni, legalább addig, amíg egy linelói transzportra cserélik ezt az ócskavasat. A célnak viszont megfelelt: elég nagy volt a hátsó tér ahhoz, hogy észrevétlenül meg tudjanak húzódni, amíg a kívánt idő el nem érkezik.

– Ez mind szép és jó – húzta fel magát mellé Rance, ahogy Ace előadta a helyzetet. – De előtte át kell jutnunk egy tucat azkabeten, miután kivártuk a megfelelő pillanatot.

– Egy lépéssel előre kell gondolkoznunk. Különben az ember addig zuhan, amíg el nem törnek az ujjai, a bordái, a nyaka meg a fene tudja, mije – suttogetta a klón.

Az azkabet kíséret fellépdelt a rámpán és elhelyezkedtek a belső térben. Ace megadta a jelet, és a hajó takarásában széleseben átrohantak a relatív biztonságot nyújtó tartóállványokhoz, ahonnan néhány lépéssel a kiszemelt lőállásaikhoz jutottak. A rádió érkező recsegő hangok után a parancsnoknak kinéző azkabet tiszt megadta a jelet a felszállásra. Akane hordágyát a fal mentén rögzítették. A nő láthatóan kába volt a beadott nyugtatóktól. Ace nem látott mást, csak hogy túlságosan is nyugodt. Lehalászta az övéről az imént használt fémdarabot arra az esetre, ha közelharcra kerülne sor. A lőfegyvert élesítette. Holden is így tett a magáéval.

Vártak.

Már legalább két perce úton lehettek, amikor a lélegzetét visszafojtó Ace összenézett Rance-szel és leadták az első lövéseiket. Az azkabeteket meglepetésszerűen érték a felbukkanó támadók, s amire magukhoz tértek az első döbbenetből, hatan már el is estek közülük. További ketten Ace halálpontos célzásának köszönhetően. Végül következett, amire számítottak. Fegyvereik kiröppentek a kezükből, ők pedig ismételten a levegőben lógtak. Az azkabetet nem érdekelte, hogy értik-e vagy sem, amit mondott. Bármilyen is volt az, láthatóan élvezte a pozícióját, és hogy élhet újdonsült hatalmával. Először Rance-et vágta a falhoz. A reccsenésből ítélve újabb csontjai törtek, majd Ace szeme láttára csuklott össze. A halántéka vérbe borult. Ránézésre még élt, de eszméletét veszítve hanykolódott az ide-oda cikázó transzport padlóján.

Az azkabet közelebb ment Ace-hez. Csak méregette őt. A klón viszonzta a pillantását, szinte fogva tartva ellenfele minden idegszálát – pont elég időre ahhoz, hogy az Akane mellett álló őt elveszítse a fegyverét és egy pillanattal később a földre rogyjon, társával egyetemben. A hajó vészes irányváltásokba kezdett, mire Ace Rance mellett kötött ki. Akane félig ülve, félig fekvé bal kezét az azkabet felé emelte. A szemében tompa fény játszott. Ace fentről csak egy roppanás hangjára lett figyelmes, majd az azkabet, aki az imént fogva tartotta, holtan esett össze. Akane... Ace-t valami tompa bódulat szállta meg. Egy pillanattal később magához tért, berontott a pilótafülkébe, és egy-egy jól irányzott lövéssel megszabadult az utolsó azkabetektől, akikkel életében találkozni akart.

9.

Egy másik, a tervezettnél sokkal messzebb lévő szervizhelyiségből végül sikerült szerezniük egy linelói pilóta egyenruhát, amihez sisak is tartozott, így az tökéletesen elrejtette Camin személyazonosságát.

Időközben a hangár forgalma egyre csak nőtt, és mikor rászánták magukat, hogy ellopják Lola egyik hajóját, a hangárba bemasírozott párosztagnyi linelói, akik nem kártyázni akartak a bűnözőkkel. Olyan váratlanul csaptak le rájuk, hogy csak annak köszönhették néhányan az életüket, hogy a hajóik körül portyáztak.

Az újabb lézerzár nem könnyítette meg Moe és Camin dolgát. De továbbra is csak a célpontra koncentráltak. Nem számított, milyen áron, de el kellett érniük azt a hajót, amit kinéztek maguknak.

Mély lélegzetet vettek, és próbálták az őr és a fogoly látszatát fenntartani, de az ide-oda cikázó lézernyalábokat kerülgetve ez egyáltalán nem volt könnyű feladat. Amikor az egyik hajó rámpájának viszonylagos biztonságába értek, megálltak pár pillanatra és körülnéztek.

Senki se foglalkozott velük. A linelóiak és Lola emberei csak egymást lötték, ahogy bírták.

Elindultak a következő megálló felé, és éppen mikor kiértek a lövések vonalából, egy eltévedt sugárnyaláb belecsapódott Camin lábába. A pilótaruhát nem arra találták ki, hogy lövéseket fogjon fel, de mivel már egy gellert kapott lövedékről volt szó, a fájdalom, amit okozott, nem volt annyira vészes.

Így még inkább el tudtak vegyülni a tömegben, mert már nem nagyon volt olyan élőlény a hangárban, akin ne hagyott volna nyomot a csata.

A lövések elől a hajó mögé bújva ismét pihenőt tartottak, és Camin a földre rogyott.

– Kibírod a hajóig? Vagy jó lesz egy közelebbi is? Akkor hamarabb elláthatom a sebed.
– Nem – mondta Camin és talpra kászálódott. – Azzal a hajóval megyünk, amit először kinéztünk. Azzal van a legnagyobb esélyünk.

– Oké, oké.

Újra futásnak eredtek, és a következő pihenőnél meg se álltak, csak rohantak a kiszemelt áldozat felé.

Felrohantak a hajó rámpáján, elsőnek Moe, őt szorosan követte a sántikáló Camin. Azonban a hajó sötét belseje nem várt meglepetést tartogatott számukra.

Moe még fel se ért a rámpán, valaki olyan erős ütést mért az állára, hogy hátratántorodott, és nekizuhant Caminnak, így mindketten legurultak a rámpa feléig, ahol továbbra is lövések cikáztak.

Moe próbálta összeszedni magát, de még nem sikerült talpra állnia, amikor az előző ütés gazdája odalépett elé. A nő lassan felemelte a fejét, hogy lássa, mégis ki volt az az udvariatlan vadállat, aki meg merte őt ütni.

Janssen volt az. Tehát sikerült kiválasztaniuk Lola saját hajóját.

- Hová, háová? – kérdezte kedélyesen a csempész.
- Menekülünk, ahogy ti is – mondta Moe.

A férfi megragadta Moe karját és felrántotta a földről. Camin még mindig mozdulatlanul hevert a rámpán és mintha már nem csak a lábán éktelenkedett volna vérholt.

– Egyik fogságból a másikba? Ha Lola ideér, csak a fejlődés vár rátok. Elege van belőletek, és nem akarja, hogy akár még egyszer is szórakozzatok vele.

– Akkor ne foszd meg őt a gyönyörtől, hogy saját kezűleg ölhesse meg minket. Biztos morcos lenne, ha beállítanál a hullánkkal, azt már hiába kínozná.

Moe arra gondolt, hogy addig is, amíg Lolára várnak, talán megszökhetnek valahogy.

– Szerintem Lolát nem érdekli, hogy ki öl meg titeket. A lényeg, hogy...

Camin mégis magánál volt, egy ügyes mozdulattal kirúgta Janssen lábát, és Moe is volt olyan ügyes, hogy kitérjen a rámpán végigbukdácsoló csempész elől. A férfi egyenesen a tűzvonalba találta magát, és hiába adott le több lövést is, az ő testét annál jóval több szaggatta szét.

Moe gyorsan felnyalábolta az eszméletvesztés határán álló Camint, és felbotorkáltak a rámpán. Gyorsan felkapcsolta a világítást, és lefektette a földre a pilótát. Camin több sebből vérzett.

– Kapcsold be a pajzsokat – adta ki az utasítást Moe-nak. Ezek szerint tényleg nem volt olyan állapotban, hogy elvezesse a gépet. – Aztán rögtön induljunk.

Moe meg se állt a pilótafülkéig, mindent úgy csinált, ahogy Camin mondta. Felszállás közben a hajó beszedett néhány találatot, de a pajzsok hála nem szenvedett komolyabb károkat. Gyorsan eltávolodtak a zászlóshajóhoz, és Moe visszasietett Caminhoz.

Ekkor vette észre, hogy a pilótának nem csak a lába sérült meg, hanem több komolyabb sérülést is elszenvedett.

– Körülnézek, hogy mi van a hajón – mondta Moe, Camin csak bólogatott.

A hajó egyáltalán nem volt nagy, Moe mégis úgy érezte, hogy több óráig tart átfésülni minden egyes centiméterét. Ugyanis sehol nem talált semmiféle orvosi felszerelést. Öt darab kisebb baktatapaszt talált, de tudta jól, hogy ezek Camin állapotán mit sem segítenek.

Visszarohant a pilótához és leült mellé a földre. Széttépte a linelói egyenruhát, és belenyomta a vérző sebekbe a tapaszokat.

– Nem találtam semmit – mondta Moe elfúló hangon.

– Nem baj – felelte halkán Camin. – A lényeg, hogy elhúzzunk innen.

Moe csak szótlánul bólintott. Érezte, hogy Camin keze ráfonódik az övére és azt is, hogy a férfi keze kicsit remeg. Jó erősen megszorította, és a mellkasára hajtotta a fejét. Ott maradt vele az utolsó lélegzetéig.

10.

Az Azkabet légkörének elhagyása után Rence komlinkjére érkezett egy üzenet Moe-tól, hogy sikerült elhagyniuk a linelóiak zászlóshajóját. Ace ekkor már rég tudta, hogy hova fognak innen eltűnni, jó messzire, úgyhogy átküldte a nőnek a koordinátákat, amiket ő is beírt.

Mielőtt azonban beléphettek volna a hipertérbe, egy másik üzenet is érkezett. Ezt már Lola küldte.

– Remélem, nem siettek nagyon. Valakinek még nem is köszöntetek. – berángatott a képbe egy sötétbőrű, sötéthajú lányt, és nagyon elégedettnek tűnt magával. – Lehet, hogy nem ismerős nektek, de a neve Rosabel Holden. Azért ez már csak mond valamit, nem?

Ennyi volt az üzenet. Ace ránézett a mellette helyet foglaló Akanéra.

– Soha nem mondta, hogy vannak még élő rokonai – mondta Ace. – Szerintem ez csapda.

– Megpróbálom felébreszteni.

Rence most azon az ágyon feküdt, amin korábban a Jedi és egyenletesen lélegzett. A sérüléseit, amennyire tudták, ellátták. Akane a férfi vállára tette a kezét, és pár perc múlva Rence máris magához tért. Nem volt túl jó formában.

– Jött egy üzenet Lolától. – mondta neki Ace.

– Kit érdekel? Menjünk innen – morogta Rence.

– Azért jobb lesz, ha megnézed – mondta Akane és elindította a felvételt.

Miután elsötétült a képernyő, Rence hosszú percekig csak meredt maga elé.

– A többiek már eljöttek onnan? – kérdezte végül.

– Igen, már átküldtük az ugrás koordinátáit is. – felelte Ace.

– Akkor nekünk kell odamennünk.

– Szóval ismered őt? Ki ez?

– A húgom. – felelte Rence. – Még gyerekek voltunk, amikor utoljára láttam. Egy neimoidi őrjárat elkapta és azt hallottam, hogy eladták rabszolgának. Most meg itt van, és megmenthetjük. Nem hagyhatom itt.

– Biztos vagy benne, hogy ő az?

– Igen – bólintott Rence.

– Jól van – Ace mélyet sóhajtott, és célba vette a linelói zászlóshajót.

A hídon nagy volt a felfordulás. Miután Smr már nem bírta elviselni a nő éktelen rikácsolását, ahogy a különböző emberei helyzete után érdeklődött a komján, fogta magát, és egy határozott mozdulattal Lola elé lépett.

– Én a segítségükre lehetek – mondta egy olyan kifejezéssel az arcán, ami Lolánál valahová a hidegrázó mosoly és a megnyugtató atyai gesztus közé esett.

– Az emberei halomra gyilkolják az én embereimet és még maga lehet a segítségünkre, maga két lábon járó rángógörcs? – szegezte neki a fegyvert egyenest Smr homlokának.

– Csak azért mondom, mert nincs szükség a kelleténél több halálra. Már így is eleget koncentráltunk a maguk kicsinyes násztáncára.

Lola arca erre a megjegyzésre vészesen elsötétült, és szinte belevájta körmeit a maga előtt vasmarokkal fogva tartott Rosabelbe.

– Mi az ajánlata?

– Kövessenek, kérem. Vagyis... A jobbak után, ahogy önök olyan lényegre törően ki tudják magukat fejezni – mondta, azzal egy mintaszerű tisztelegéssel jelezte, hogy kire is gondolt.

– Azt kérdeztem, mi az ajánlata, admirális? – kérdezte Lola szikrázó szemekkel.

– Az imént jelentették a kommunikációs részlegről, hogy Holden és a többi bajkeverő épp most készül landolni az *ön* hajójával, többek között. Én ígéretet tettem, és most be is tartom. Mozogjon, asszony, különben az azkabetek fogságába kerülnek, és ők nem szeretnek senki olyannal kapcsolatba kerülni, akit a linelóiak barátoknak tekintenek. Márpedig mi készségesen a barátunkká nyilvánítjuk, amint ez megtörténik.

Smr néhány kurta paranccsal átadta az irányítást a helyettesének, aki készséggel látott hozzá a feladatához: a linelói flotta tovább nyomult a bolygó felé, hátrálásra kényszerítve így a fel-felszakadozó védelmi erőket. A menet ezzel elindult a hangár felé.

Útközben Rosabelnek egy dolog tűnt fel: nem hallott csatazajt. Igen, lövéseket azt hallott. De bármilyen más dulakodásra utaló hangot, ádáz üvöltéseket nem. Lopva visszanezett Lolára, de úgy tűnt, neki a bátyján jár az esze. Magában megállapította, hogy ha a beteges megszállottságot névvel kéne illetni, a Lola tökéletesen megfelelne a célra.

A hangárba érve egy csapat linelói vette körül az újonnan érkezőket. Lola elégedetten szemlélte az eseményeket, az viszont aggasztotta, hogy Janssenről még mindig nem érkezett megnyugtató hír. Egy másik linelói csoportosulás mellett egyik régi fogdmege, Jeff állt, kezeivel a háta mögött, meglehetősen feszült arckifejezéssel.

– Lekötelez, admirális – taszajtott Lola egyet a Holden lányon. A hangja csak úgy csöpögött a negédség és a hideg, hoth-i fagytól.

– Tudom. Most pedig, ha nem haragszik, van odakint egy kicsit égetőbb problémám, mint az, hogy kéréstlen vendégek udvari bolondját játsszam – tárta szét a karját Smr. – Ahogy ön mondta, Lola: elviszem Holdenhez, és ott véget ér a kis mesénk. Holden itt van. Én is. Maga is.

A dolog mindössze egyetlen pillanat leforgása alatt történt, és talán Lolának még csak az a nyugtalanító érzése sem támadt, hogy le fog maradni az esti kártyapartiról. Rosabel Holden véres arccal állt néhány lépésre az admirálistól, köztük az egyre terjedő vörös masszában fekvő Lolával.

– Mire várnak még? – nézett hitetlenkedve a hangárban összegyűlt vendégségére.

Először a jobb napokat is megélt Akane felé fordult, s csak aztán címezte mondandóját Jeffnek.

– Maguk menjenek a dolgukra, lehetőleg olyan messzire innen, amennyire csak tudnak. Maguk, cserébe azért, hogy megszabadítottam az egyetlen felettesüktől, segítenek nekünk bevenni az Azkabetet... Vagy ez, vagy szétlövethetem a maradék hordáját – fűzte hozzá, a Lola-féle banda újdonsült vezetőjét méregetve. – Nem szeretem, amikor valaki hívatlanul érkezik a hajómra. Már azzal is szívességet teszek, hogy élve elengedem magukat.

Jeff Smr mellől nézte, ahogy Akane Ace segítségével, Rence pedig a hűgára támaszkodva igyekezett vissza Lola hajója felé. Ahogy Akanét elnézte, a nőn valamiféle letargia lett úrrá. Az egész jelenet alatt egy szót sem szólt, még akkor sem, amikor hozzá beszéltek. Mintha már nem akart volna e világ része lenni. A gondolat azonban korántsem aggasztotta annyira, mint Ace-t, aki végül sereghajtóként ment fel a rámpán.

– Rendben van, csatoljátok be magatokat. Odakint még mindig számíthatunk néhány meglepetésre. Akane, szükségem lesz egy kis segítségre a fegyverzetnél. Rance húga...

– Rosabel.

– Igen. A táskában találsz néhány elsősegély és orvosi felszerelést, nyugtatót, baktát, kötszereket meg ilyesmit. Add be, akinek ami kell, de tartalékolj. Nem tudom, mikor és hol tudjuk megint feltölteni a készleteket.

Rence Ace vállára tette a kezét, és figyelmét a maga elé meredő Akanéről a pilótafülke felé irányította. A nőnek végső soron igaza volt, töprengett a klón, ahogy beindította a hajtóműveket és felhúzta a rámpát. Egyelőre csak jussanak ki ebből az átokverte szektorból.

Ott, ahová mennek, bőven lesz még idejük kiheverni mindazt a szörnyűséget, amit végtelennek tűnő útjuk ezen állomásán szereztek. Bizott benne, hogy lesz.

Néhány roncsalmaz, tetemes mennyiségű űrszemét és még megannyi azkabet vadászgép lövedékei között szűkösen szlalomozva végre kiértek a szabad űrbe. A hajó pajzsai kitartottak, ahogy egy utolsó találat érte őket, mielőtt Akane hozzáadta volna üldözőiket a mögöttük egyre sűrűsödő űrbéli szemétdombhoz. Ace oldalra nézett, arrafelé, ahol látta Moe hajóját belépni a hipertérbe. Tudta, hogy a nő is ugyanarra gondolt, amire ő: már csak ők ketten maradtak.

- Húzzunk innen – javasolta Rence.
- Parancs – biccentett Ace.

Előttük a csillagok előbb parányi pontokká zsugorodtak, majd hosszasan elnyúltak, ahogy ugyanabban a pillanatban elnyelte őket a békés fehérben és kékben játszó hipertér.

ÍRTA
Dóra & Eszter